

ὅλοι αἱ γυναῖκες ἐποιοῦν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· πτωχοὶ τε καὶ πλούσιοι νέοι τε καὶ γέροντες ἀπένειμον τελευταῖον πρὸς τὸν τεθνεῶτα χαιρετισμόν. Εἰκοσάκις ὑπῆρξα μάρτυς τοῦ πρὸς τοὺς θανόντας σεβασμοῦ τῶν διαβατῶν· εἰκοσάκις ἐγὼ αὐτὸς ὁρμεμφύτως πῶς ἀπένειμον τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους παροδίτας. Πλὴν διατὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ χειραιοτισμὸς οὗτος μοὶ προὔξενσε τοιαύτην βαθεῖαν ἐντύπωσιν; ποῖον τὸ αἶτιον;

Ἴσως ἡ πένθιμος σιγὴ τῆς τελετῆς, ἴσως ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καθ' ἣν ὁ Νοέμβριος ἐξετύλισσεν τὸν νεκρὸν μανδύαν τοῦ ἱσως ἡ ἀνάμνησις τοῦ δυστυχοῦς φίλου... Ἴσως ταῦτα πάντα.

Ἐν τούτοις ἤρχισα νὰ σκέπτομαι καὶ σκεπτόμενος μοὶ ἐφάνη αἴφνης ὅτι ἤκουσα γνωστήν μου τινὰ φωνήν. Ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ Φιλίππου ὅστις διὰ τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ εἰρωνικοῦ ὅφους τοῦ μοὶ ἔλεγεν:

— Βλέπεις; μὲ χαιρετοῦν ὅλοι σήμερον... ἐνῷ χθές!... Εἰξεύρεις, ὅτι εἶναι ὠραῖος ὁ θάνατος; Ἐκεῖνος πρὸς ὃν οὐδεὶς ἐπρόσεχε χθές, ἐκεῖνος εἰς οὐτινος τὰς ὁδύνας οὐδὲν βλέμμα ἐστρέφετο, σήμερον βλέπει τοσαύτας κεφαλὰς ἀποκαλυπτομένας ἐνώπιόν του. Φίλε μου, πρέπει νὰ ἀποδείξω εἰς τοὺς φιλόφρονες τούτους ὅτι καίτοι πτωχός, ὑπῆρξα ὅμως νέος καλῆς διαγωγῆς καὶ διακεκριμένης συμπεριφορᾶς· φίλε μου, ὀφείλω νὰ τοῖς ἀποδώσω τὸν χαιρετισμόν.

— Ἴδου — κατὰ παρχόδοξον σύμπτωσιν — διαβαίνομεν ἤδη τὴν συνοικίαν ἣν κατώκουν. "Ὅλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα τὰ γνωρίζω, ἐνῷ ἐμὲ οὐδεὶς μὲ ἀναγνωρίζει. Λοιπὸν ἂς ὠρελῇθῃ ἐκ τῆς μετεμνησέως μου ταύτης. Ζῶν βεβαίως δὲν ἤθελον ἐνοχλήσει ἡ δυσχερεστήσει τὸν πλησίον μου διὰ σκληρᾶς τινὸς ἀληθείας. Ἀλλ' ἤδη ἀναχωρῶν διὰ παντός, ἔχω νομίζω τὸ δικαίωμα νὰ κάμω μίαν ἐξαίρεσιν.

— Καλὴ μέρα σας, φίλτατε κύριε Φιλαργυρίδη! Ποῦ πηγαίνετε τόσω πρῶτ' τυλιγμένος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν παμμεγέθη γούναν; εἰς τὸν περίπατον βεβαίως· καὶ ἐγὼ, ὡς βλέπετε ὑπάγω εἰς τὸν περίπατον· καὶ μάλιστα ἐφ' ἀμάξης! Μὴ συνοφρυᾶτε! δὲν προτίθεμαι νὰ ταπεινώσω τὴν δέιτροχον ἀλαζόνα ἀμαξάν σας. Καλὴ μέρα σας κύριε Φιλαργυρίδη! ὑπῆρξατε ὀλίγον ἀπηνῆς πρὸς ἐμέ — σὰς ἐχρεώστουν ἐν μνηαῖον διὰ τὸ δωμάτιόν μου, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦν τόσω ψυχρός· τριάντα τρία φράγκα καὶ πενήντα ἑκατοστά — ἀλλ' ἐπιπτε τοσαύτη χιών! — Σὰς παρεκάλουν, σὰς καθικέτευον. Ὁκτὼ ἡμέρας διορίαν ὅπως ἐξέλθω, ὁκτὼ ἡμέρας καὶ τίποτε περισσότερον!

Δὲν ἠθελήσατε νὰ με ἀκούσητε, δὲν ἐσυγκατανεύσατε, καὶ μὲ ἀπεβάλλετε τοῦ οἴκου. Ἐφυγα ὅθεν ἐγκταλείπων ὡς ἀντιμέσθιον τὰ πενήχρά μου ἐπιπλά! Ἐπὶ ὁλοκλήρους νύκτας ἠναγκάσθην νὰ περιέρχωμαι τὰς ὁδοὺς μὴ ἔ-

χων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, διότι μοὶ εἶχετε ἀφαιρέσει πᾶν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον. Ἴσως κατὰ τὰς δύο ἐκεῖνας νύκτας, φίλτατε Φιλαργυρίδη, ἀπέκτησα τὴν στηθικὴν ταύτην ἀσθένειαν ἣτις μὲ ἀφῆρπασεν ἀπὸ τῆς γῆς... Πλὴν ἀδιάφορον· δὲν σκοτίζεσθε διὰ τοιαῦτα μικρά πράγματα! Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σας ἐμποδίζω ἀπὸ τὸν δρόμον σας· σὰς ἐμποδίζω ἴσως ἐνῷ πηγαίνετε νὰ τελειώσητε καμμίαν ἐμπορικὴν πράξιν μὲ ὄφελος 75 τοῖς 100. Ἴδου φεύγω· τὸ συνειδὸς σας δὲν σὰς τύπτει βεβαίως διότι μὲ ἐχαιρετήσατε, ὑγειαινείτε, κύριε Φιλαργυρίδη!

— Ἀξιέραστε μοι προστάτα, εἶμαι ὅλος ὑμέτερος, ἐπανέλθε μετὰ μικρὰ σιγὴν ἡ φωνὴ ἀποτεινομένη πρὸς παχύσωμον τινὰ κύριον... Ἀγνοεῖτε ἴσως πρὸς ποῖον ἐκβάλλετε τὸν πῖλον σας. Ἐνθυμεῖσθε ἴσως τὸν ἀθῶον ἐκεῖνον καὶ ἄπειρον νεανίαν ὅστις ἦλθεν εἰς Παρισίους πρὸ τεσσάρων ἐτῶν; Εἶχον μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ὑμᾶς διότι σὰς ἐνόμιζον τὸν ἐναρετώτερον ἄνδρα... Ὡ, τί λαμπρὰ ὑποδεξίωσις! Γνωρίζετε τὸν κόσμον καὶ εἰξεύρετε νὰ περιποιηθῇ τοὺς πρωτοπείρους. Μόνον ἐπεθύμουν νὰ μοὶ εἰπῇτε ἂν ἦναι δυνατόν τί ἔγειναν οἱ δύο ἐκεῖνοι τόμοι τοὺς ὁποίους ἐγὼ συνέγραψα καὶ ὑμεῖς ὑπεγράψατε ὅπως πωληθῶσι καλλίτερον. Ἐκαμαν κρότον καθὼς μὲ ἐπληροφόρησαν· διότι καὶ ἡ θύρα σας μοὶ ἐκλείσθη ἔκτοτε. Τὸ στάδιόν μου, ὡς βλέπετε, ὑπῆρξεν ἥττον λαμπρὸν ἐκεῖνου τῶν συγγραμμάτων Σας!... Ὅταν ὑμεῖς ἀποθάνητε θὰ σὰς πλέξουν, — ἀναμφιβόλως — ἐγκώμια καὶ νεκρολογίας... Ἐγὼ... μ' ἐχαιρετήσατε... μὲ ἀρκεῖ... Εἶμαι ὅλος ὑμέτερος ἀξιέραστε μοι προστάτα!

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ. — Γελωιδέστατον συνοικέσιον ἐτελέσθη ἐσχάτως ἐν Ὀλδαδικοῦ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Ἰάκωβος Πόλκερ ὁ γδοηκονταεξαετής ἐνυμφεύθη τὴν δισποινίδα Μαρίαν Βάγκ τὸ ὁδοηκαστὸν δευτερον τῆς ἡλικίας τῆς ἄγουσαν. Ὁ Ἰάκωβος Πόλκερ πρὸ ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν ἐλάτρευεν ἐνθέρμως τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Βάγκ, ἀλλ' αὕτη εἶχε προτάξει πλείοτε καρδίαν σιδηρὰν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ σταθεροῦ καὶ ἐπίμονος ἐραστοῦ. Τέλος, μετὰ ἐξηκονταετῆ ἀντίστασιν ἡ σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητος ἐρωμένη ἐνέδωκεν, δοθείσης δὲ τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου οἱ νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν εἰς πᾶρακειμένην τινα ἑπαυλιν ὅπως διέλθωσιν τὸν μελίρρυτον μῆνα τοῦ γάμου των.

ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ. — Δύο ἀξιωματικοὶ φιλονεικοῦντες ἐπὶ σοβαροῦ τινος ἀντικειμένου, τοιαύτας ἀντήλλαξαν ὕβρεις,

ὥστε ἡ χρῆσις τῶν ὀπλῶν ἐγένετο ἀναγκαῖα· πρὶν ὅμως
ξυφουκλήσωσιν, στραφεὶς εἰς ἐξ αὐτῶν πρὸς νεανίσκον τινα,
—Παῖ, τῷ εἶπεν, δεικνύων αὐτῷ τὸν ἀντίπαλόν του ἰδοῦ
δέκα λεπτά ὑπαγε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ διατάξῃς νὰ
χρούσουν πενθίμως τοὺς κώδικας καὶ νὰ φροντίσωσιν περὶ
τῆς κηδείας τοῦ πτώματος τούτου. — Ἀλλὰ κύριε, ἀπήν-
τησεν ὁ παῖς μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ ἀντίπαλός σας ζῇ εἰσέτι. . .

— Ἐ, εὐήθη, ὑπέλαβεν ὁ περὶ τῆς νίκης πεπεισμένος
ἀξιωματικός, δὲν βλέπεις ὅτι ζητεῖ νὰ μονομαχήσῃ μετ'
ἐμοῦ;

ΟΔΗΓΗΣΟΝ ΜΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΣΙΝ. — Κύριός τις
ἐδείπνα παρὰ τινι φίλῳ του· βλέπων ὅμως ὅτι ἐνῷ πλεῖ-
στα φαγητά παρεθέτοντο εἰς τὴν τράπεζαν, οἶνος δὲν ὑ-
πῆρχε διόλου καὶ αἰσθανόμενος σφοδρὰν δίψαν ἐκραξε
παρ' αὐτῷ τὸν ἵπποκόμον. Καλὲ ἄνθρωπε τῷ εἶπεν, ὅταν
διψάσῃς οἱ ἵπποι σου τί κάμνεις; — Τοὺς ἵππεύω καὶ τοὺς
ὁδηγῶ εἰς τὴν βρύσιν ἀπήντησεν ὁ ἵπποκόμος. — Τότε λοι-
πὸν ἵππευσόν με καὶ φέρε με εἰς τὴν βρύσιν διότι θὰ σκά-
σω ἀπὸ τὴν δίψαν.

ΥΠΟΜΟΝΗ. — Ἀμερικανὸς τις ἐξώδευσε τρία ὁλό-
κληρα ἔτη ἐργαζόμενος ὅκτὼ ὥρας τὴν ἡμέραν ὅπως γνω-
ρίσῃ ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ῥή-
σεων, λέξεων καὶ γραμμάτων. Εὗρεν δὲ ὅτι αὕτη περι-
εἶχεν 31, 173 ῥήσεις, 713,692 λέξεις, καὶ 3,966,480
γράμματα. Τὸ ὄνομα Σαβιῶθ ἀναφέρεται ἐν τῇ Βίβλῳ
6,866 φορές.

ΠΟΙΗΤΕΣ.

ΤΟ ΜΑΓΟΝ ΑΝΘΟΣ.

Τῷ Φιλτάτῳ μοι Μιλτιάδῃ Παπᾷ.

Ἐν Ἀνθος μοὶ εἶπον ἔς τὴν γῆν πῶς ἀνθεῖ,
Μυρίας πληγὰς καὶ δεινὰ θεραπεῦον,
Καὶ λήθην τῶν πόνων εὐθύς θαψιλεύον,
Εἰς ὄντινα ἀπαξ αὐτὸ ὑσφρανθῇ.

Πείσθεις εἰς λειμῶνας ἐζήτησ' αὐτό·
Διέβην κοιλάδας κρημνοὺς καὶ θαλάσσας,
Πλὴν μάτην τοῦ βίου τὰς ὥρας ἀπάσας
Διήνυσά τ' ἄνθος αὐτὸ νὰ ζητῶ.

Εἰπέ μοι κἄν, Φίλε, μὴ Σὺ ἐπὶ γῆς
Ἡτύχτησας τ' Ἀνθος αὐτὸ ν' ἀπαντήσῃς;
Εὐρὼν ἠδυνήθης τὴν φλόγα νὰ σβύσῃς
Τῆς νέας εἰπέ μοι ὦ φίλε, πληγῆς; . . . (α)

(α) Ὁρα πύχος, ἡ Ζ'. Ἐν δάκρυ εἰς τὸν θάνατον τοῦ
πατρὸς τοῦ φίλου μου ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Σημ. Συνα.

Φεῦ! μάτην τὸ Ἀνθος τὸ μάγον ζητῶ
Εἰς ἐράχους παντοίους κρημνοὺς καὶ κοιλάδας,
Ἐνῷ εἰς τοῦ τάφου θαρρῶ τὰς σχισμάδας,
Πῶς αὖριον μέλλω νὰ εὕρω αὐτό! . . .

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!

O temps de rêverie et de force et de grace!

V. Hugo.

Τὴν ποίησιν ἦν μ' ἐδίδε ἔς τὰ νεκρά μου ἔτη
Καὶ τὰς πλουσίας κ' ὑψηλὰς τοῦ ἔρωτος ἐννοίας
Μία ἀκτίς τοῦ οὐρανοῦ, ἀναμνησχομ' ἔτι!

Μακρὰν τῆς τύρβης ἔζησα, ἀλλ' ὄχ' εἰς ἐρημίας
Τῆς φαντασίας τὰς τερπνὰς ἀπήλαυσα χιμαίρας
Καὶ ἐπλανήθην εἰς μονὰς τοῦ παραδείσου θείας.

Ἀναμνησχομαι, θρηνῶ τὰς προσφιλεῖς ἡμέρας,
Καθ' ἃς τὸ πρῶτον πάλλουσιν ἡσθάνθην τὴν καρδίαν
Καὶ βλέμμα πρῶτον ἑστρεψά εὐγνώμον εἰς τοὺς ἀστέρας.

Παρήλθον! ἦσαν ὄνειροι, δὲν βλέπω εἰμὴ μνεῖαν
Πόσον ταχὺ τὸ πέτασμα τ' ἀδυσωπήτου Κρόνου!
Νεότης, Ἀνθε, Ἡδοναί, τὴν πτῆσιν ἔχουν μῖαν!

A. I. Σ. (Σάμιος)

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ 45 — Ζητεῖται: Νὰ διαιρεθῇ ὁ ἀ-
ριθμὸς, 45 εἰς τέσσαρα μέρη· εἰς τὸ πρῶτον μέρος νὰ προ-
στεθῇ ὁ ἀριθμὸς 2· ἀπὸ τὸ δεύτερον μέρος ν' ἀφαιρεθῇ ὁ
ἀριθμὸς 2· τὸ τρίτον μέρος νὰ διαιρεθῇ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2·
τὸ τέταρτον νὰ πολλαπλασιασθῇ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2· τὸ δὲ
ὅλον τῆς προσθέσεως, τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀφαιρέσεως, τὸ
πηλίκον τῆς διαιρέσεως καὶ τὸ γινόμενον τοῦ πολλαπλα-
σιασμοῦ νὰ ὦσιν ἴσα.

Τῷ λύτῃ τοῦ προβλήματος δωρηθήσεται τὸ γεωσι-
ἐκδοθὲν μυθιστόρημα, Ὁ ΜΕΛΑΓΧΡΟΥΣ ΕΠΑΙΤΗΣ.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ Η'. γύλλῳ προβλήματος.

Τὸ ἐν τῷ Η'. τεύχει τῆς ΕΔΕΜ προταθὲν πρόβλημα ἔ-
λυσεν ἐπιτυχῶς ὁ κύριος Κ. Λαπέρης, ἔχει δὲ ὡς ἐφεξῆς:

Περίουσία τοῦ πατρὸς	λίρ.	360,000
Υἱοὶ ἐξ — ἑλαβον ἕκαστος		60,000